

«Ήταν ένας μικρός διανομέας του Τηλεγραφέα...» (Σελ. 173 στ. γ.)

τελειώση αυτή η σκηνή, έτηκόθη, λέγων:

— Πάμε ως το σπίτι, Έρρίκε. Θα σου μάθω απόψε το ρόλο σου για την αύριανή δοκιμή του Σατλέ.

Ο μικρός ήθοποιός έννόησε τότε ότι δεν είχε τίποτε καλλίτερο να κάμη. Κ' έπηρε το καπέλλο του, για να κολουθήση τον δάσκαλό του.

Η Λουίζα τούς συνόδευσε ως την έξορτα κ' εκεί, σιγά, είπε στ' αυτό του Καντινιώ:

— Τί συμβαίνει πάλι... Καινούρια συμφορά;.. Άχ, πήτέ μου!.. είμαι έτοιμη να υποφέρω τα πάντα.

Ο Καντινιώ την έφίλησε και της άποκρίθηκε:

— Όχι ακόμη... άργότερα θα τα μάθης... μέγα έμπιστοσύνη σε μένα!

Βγήκαν έξω. Στο δρόμο, ο Έρρίκος άρχισε να ρωτά:

- Λοιπόν;.. μās τώσασε;..
- Έλπίζω.
- Πώς; άπόρησε ο Έρρίκος; έλπίζετε;..

— Ναι, γιατί η φυγή του άποτελεί όμολογία.

— Μά δεν θα μπορούσαμε ίσως να τον πιάσουμε. Θα φύγη μακριά ο κακούργος, ο άθλιος!

— Σώπα και σύχασε! άποκρίθηκε αυστηρά ο Καντινιώ. Με το θυμό δεν γίνεται τίποτε. Πάμε στο γραφείο να σου δώσω να καταλάβης όλη την ύποθεση. Είναι πολύ πιδ περίπλοκη, άπ' όσο φαντάζεσαι.

Έφθασαν στο σπίτι του Καντινιώ και μπήκαν. Κι' άφου κλείσθηκαν οι δύο τους στο μεγάλο γραφείο του ήθοποιού, αυτός πήρε άπό το τραπέζι του ένα χαρτί γεμάτο σημειώσεις και το διάβασε με προσοχή. Έπειτα άρχισε να όμιλῃ άποτεινόμενος δῆθεν στον Έρρίκο, αλλά πραγματικώς όμιλών μόνος του και προσκαθών να λύση το δύ-

σκολο πρόβλημα που είχε μπροστά του.

— Παιδί μου, έλεγε, είμαι ύποχρεωμένος να όμολογήσω, ότι συ είχες δικιο. Η λογική σου, η σκέψι σου, καθώς και αυτή η μεντάλλια, που είχες την έξυπνάδα να την πάρης, μās έδηγούν 'ς ένα συμπέρασμα θετικό, βέβαιο. Ο Άγκλας έδραπέτευσε!

— Και άφου έδραπέτευσε, είνε ένοχος! έφώναξε ο Έρρίκος.

— Μή με διακόπτης κι' άκουγε! έξηκολούθησε ο Καντινιώ. Ναι, ο άνθρωπος αυτός είνε ένοχος. Άλλά για τί πράγμα;.. Το άποψινό του τηλεγράφημα μās δίνει το δικαίωμα να υποθέσωμε και να φαντασθώμε ό,τι θέλωμε. Έγώ τουλάχιστο φθάνω να τον παραδεχθώ, όχι άπλως συνένοχο του δυστυχημένου του πατέρα σου, άλλ' ως τον κύριο και ίσως το μόνο δράστη της κλοπής. Γιατί τώρα τον θεωρώ ίκανό για όλα...

Έξαφνα έπαυσε λίγο να όμιλῃ και, πιάνων το κεφάλι του με τα δύο του χέρια, έφώναξε σαν άνθρωπος που άνοίγεται μπροστά του ένας πέπλος:

— Όπτε λοιπόν, και το ρεβόλβερ εκείνο στην Όστάνδη... πάλι αυτός!

— Τί; έκαμε ο Έρρίκος, κρεμασμένος άπό τα χείλη του δασκάλου του. Δεν είνε δυνατόν!..

— Μά βεβαίωτατα! τώρα έξηγούνται όλα. Φοβήθηκε άμα είδες πώς τον έγνώρισες εκείνο το βράδυ στον Όμιλο κ' έπροσπάθησε ν' άπαλλαχθῃ άπό σένα, ή άπό μένα, ή άπό τους δύο. Ο θυρωρός του θεάτρου είδε καλά, αν θυμάσαι, έναν άνθρωπο με γένεια να μπαίνει στα παρασκήνια... Ήταν αυτός! ο κέρμης Ρουσόκη!

«Όπτε και το ρεβόλβερ εκείνο στην Όστάνδη... πάλι αυτός!» (Σελ. 174, στ. γ.)

— Ά, τον άθλιο! έφώναξε άκράτητος πιά ο Έρρίκος. Αυτός λοιπόν θέλησε να σās σκοτώση, κύριε Καντινιώ; — Και μένα μάλιστα παρά τρία! άποκρίθηκε ο γέρος, δείχνων στο στήθος του το μέρος όπου είχε φυτευθῃ τότε ή σφαίρα του κακούργου.

Η λύσσα του Έρρίκου έκορυφώθηκε μ' αυτή την άνάμνησι.

— Μ' άφου τώρα τα ξέρουμε όλα, είπε, δεν μās μένει παρά να τον στείλωμε στη φυλακή... Να πάμε αύριο το πρωί, άμέσως, στον εισαγγελέα, να τον καταγγείλωμε. πριν προσθάση να φύγη πολύ μακριά.

Ο Καντινιώ έκούνησε το κεφάλι του.

— Σου φαίνεται εύκολο, έψιθύρισε, αλλά είνε άδύνατο.

— Γιατί;

— Γιατί η ύποθεση της κλοπής της Πιστωτικής Τραπέζης έτελείωσε, γιατί ο πατέρας σου κατεδικάσθη και για νάναθεωρηθῃ τώρα ή δίκη, είνε πολύ, πολύ δύσκολο πράγμα.

— Μά έχουμε άποδείξεις! έχουμε την μεντάλλια!..

— Και τί σημασία έχει ή μεντάλλια σου;.. Το πολύ-πολύ άποδεικνύει ότι ο Άγκλας παίζει χαρτιά στη Λέσχη με ψεύτικο όνομα. Άλλά δεν άρκεί αυτό για να καταδικασθῃ ένας άνθρωπος. Ά, αν μπορούσαμε να παρουσιάσωμε αυτή την άπόδειξη στο δικαστήριο όταν έδικάζετο ο Σομώ, μάλιστα! αυτό θάλλαζε άμέσως τα πράγματα, θάκανε να πείσουν η ύποψίες στον Άγκλας. Έώρα όμως δεν μπορούμε να κάμωμε τίποτε τίποτε εναντίον του.

— Μά είνε δυνατόν;... Να έχωμε τέτοιες άποδείξεις, και να μη μπορούμε;...

— Και όμως έτσι είνε. Ρώτησα ένα φίλο μου, που είνε δικαστής, και να τί μου έγραψε έδώ: δια να κινηθῃ πάλι ή δικαστική μηχανή, πρέπει να τελεσθῃ κακούργημα ή πλημμέλημα βεβαιωμένον.

— Και το ρεβόλβερ στην Όστάνδη; δεν είνε κακούργημα αυτό;

— Ναι, αλλά πρώτον, το κακούργημα αυτό εγένετο στο Έξωτερικό και δεν άφορά τα γαλλικά δικαστήρια. Έπειτα ή Βελγική δικαιοσύνη έκαμε την άνάγκη της και άπεφάνθη ότι έπρόκειτο περί «τυχαίου».

— Όπτε, αλήθεια, δεν μπορούμε να κάμωμε τίποτε εναντίον του;

— Προς το παρόν, δυστυχώς, όχι! Άν άργότερα όμως βρούμε τίποτε άλλο που ναποδεικνύη ότι αυτός είνε ο δράστης της κλοπής, μάλιστα!

— Και αν άποκτήσωμε ποτέ αυτή την άπόδειξη, τί θα γίνη;

— Άπλοústατα, είπε ο Καντινιώ, θά ζητήσωμε την άναθεώρησι της δίκης

και την άποκατάστασι του πατέρα σου.

Ο Έρρίκος ρώτησε τί θα πῆ «άποκατάστασις» και άμα του το έξηγήρησε ο δάσκαλός του, είπε:

— Όποτε αν επιτύχωμε αυτό που λέτε, ο μπαμπάς θά βγη άπό τη φυλακή;.. και θά ξαναπάρη τη θέση του στην Τράπεζα;.. και δεν θά θεωρείται πιά άνθρωπος άτιμασμένος;

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μου έδειξε το γράμμα του φίλου μας που την παρακαλούσε να του έξηγήση τί θα πῆ Σοσιαλιστής και Σοσιαλισμός και μου είπε, ότι δεν θάταν περιττό να σās γράψω γι' αυτό το πράγμα λίγα λόγια. Έγώ πάλι παρακάλεσα τον κ. Πλάτωνα Δρακούλη, που είνε ο πιδ γνωστός και ε πιδ σοφός άπό τους Έλληνας σοσιαλιστάς, να ίκα-

νοποιήση με κανένα άρθρο την περίεργιά σας, γιατί εγώ δεν είμαι Σοσιαλιστής, δεν κατέγεινα ποτέ ειδικώς εις αυτά τα ζητήματα και δεν τα ξέρω τόσο καλά. Άλλά ο κ. Δρακούλης μου είπε, ότι δεν ευκαιρεί, για την ώρα, να γράψω. Θα σās πω λοιπόν εγώ όσα ξέρω, κι' άργότερα, αν ευκαιρήση ο κ. Δρακούλης, μαθαίνετε άπ' αυτόν και περισσότερα.

Στον πολιτισμένο κόσμο, ύστερ' άπό μεγάλους άγώνες, ο άνθρωπος άπόκτησε τέλος την πολιτική του έλευθερία. Ο πολίτης του έλευθερου Κράτους δεν είνε πιά δούλος παρά μόνο του Νόμου και μπροστά στο Νέμο όλοι οι πολίται είνε ίσοι. Ναι! αλλά εξακολουθεί ακόμη να ύπάρχη μιá δουλεία: ή «δουλεία του Κεφαλαίου». Έξ αίτίας της, οι άνθρωποι—αυτοί οι έλευθεροι πολίται,— είνε χωρισμένοι σε πλουτίους και σε πτωχούς, και οι πτωχοί είνε δούλοι των πλουσιών. Έργάζονται γι' αυτούς, χωρίς να παίρνουν όλο κληρονη την άμοιβή της εργασίας τους. Κ' ενῶ οι πλούσιοι, οι κεφαλαιούχοι, οι κτηματίαι οι έργοττασιάρχαι, πλουτίζουν όλοένα περισσότερο και έχουν όχι μόνο ό,τι τους χρειάζεται, αλλά και ό,τι δεν τους χρειάζεται, οι έργάται τους, δυστυχημένοι άνθρωποι, στεροδύνται πολλές φορές και αυτό το άπολύτως άναγκαίο.

Στον κόσμο λοιπόν, και τον πιδ πολιτισμένο, έπικρατεί μιá μεγάλη άνεστῆς. Κι' αυτή την άνίστῆτα οι Σο-

σιαλισται τῆ βρίσκουν άδικη και παράλογη. Γιατί, σās λέγουν, άφου ή Γῆ δόθηκε άπό το Θεό 'ς όλους τους ανθρώπους, να μη χαιρίζονται όλοι εξίσου τάγαθά της, άλλ' άλλοι να τα έχουν όλα κι' άλλοι να μην έχουν ούτε φσιμί; Γιατί να μορῆ ένας μόνον άνθρωπος να συναθροίξη εκατομμύρια και δισεκατομμύρια που δεν του χρησιμεύουν πρ α γ μ α τ ι κ ῶ ς, παρά μόνο για νάχη την ευχαρίστησι να λέγη πώς είνε ζάπλουτος, και χιλιάδες ανθρώπων κοντά του, δίπλα του, να πεθαίνουν σε τρώγλες ή στο δρόμο άπό την πείνα;.. Δεν θα μπορούσε άρα γε να βρεθῃ ένας τρόπος, ώστε να λείψη άπό τον πολιτισμένο κόσμο αυτή ή μεγάλη άδικία και να γίνουν όλοι οι άνθρωποι, όλοι οι πολίται του έλευθερου Κράτους, επίσης πλούσιοι κ' επίσης ευτυχημένοι;

Αυτό το πρόβλημα σκοπεύει να λύση ο Σοσιαλισμός, αυτό το Ίδανικό επιδιώκουν οι Σοσιαλισται. Με άλλους λόγους, ζητούν την κατάργησι της οίκονομικῆς δουλείας, που εξακολουθεί να μαστίχη την ανθρωπότητα και όνειροπολούν μιá καινούργια κοινωνία, όπου κάθε άνθρωπος θά έχη εξασφαλισμένα τέσσερα πράγματα: την τροφή του, υγιεινή και άφθονη, την κατοικία του, υγιεινή και άνετη, την ένδυμασία του και την έκπαίδευσί του. Έννοείται, ότι κοντά 'ς αυτά τα τέσσερα, θά έχη και την άνάπαυσί του, και την άσκεία του. Και οι Σοσιαλισται ισχυρίζονται, ότι αυτό μπορεί να κατορθωθῃ εύκολώτατα, αν τῆ Κράτος αναλάβη όλους τους πολίτας, όπως περίπου αναλαμβάνει σήμερα τους στρατιώτας του, και αν κάθε πολίτης, άνεξαιρέτως, υποχρεωθῃ να εργάζεται λίγες ώρες την ημέρα σε κοινά εργοστάσια, χωρίς άλλον εργοστασιάρχη κεφαλαιούχο, παρά το Κράτος το ίδιο, που θά μοιράζη εξίσου και την εργασία και τα κέρδη της εργασίας. Έτσι δεν θά ύπάρχουν πια πλούσιοι και πτωχοί, ούτε δυστυχημένοι και ευτυχημένοι. Θα εργάζονται όλοι, χωρίς να πεθαίνουν οι περισσότεροι στη δουλειά, για να μένουν άλλοι άργοί θά τρώνε όλοι, χωρίς να περιδουλιάζουν μερικοί, για να μένουν άλλοι νηστικοί! και θά διασκεδάζουν όλοι, χωρίς να γλεντοκοπούν μερόνυχτα μερικοί, για να δουλεύουν άλλοι και τῆ νύκτα...

Αυτό είνε το μεγάλο Ίδανικό. Άπ' αυτή την άρχῆ της δικαιοσύνης και της φιλανθρωπίας ξεκινά ο Σοσιαλισμός και μιá τέτοια κοινωνική αναμόρφωσι γυρεύει. Άλλά για τον άγώνα που κάνει και τα μέσα που μεταχειρίζεται, για να φθάση σιγά - σιγά στο σκοπό του, θά σās πῶ μεθαύριε.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ
ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ

Α
ΚΟΥΣΕ, 'Ασπρούλη μου, δεν μαθαίνω καλά πράγματα για σένα, έρώναζε ή κυρά Κοκκινότριχη, ενώ κούταζε με αγριοεματίες τον γυίο της, ένα έκτακτο γατάκι κάτασπρο, φαίνεται ότι κάθε μέρα βρίσκεσαι με τον παλινόγατο του παπουτσιού της γωνίας.

— 'Ω μαμά, απήγγησεν ο 'Ασπρούλης, είνε τόνον ώραϊός γάτος αυτός ο 'Αγκοράς!

— Χμ, έμένα μου είπαν ακριβώς το έναντίον... και για σκέψου, σό, γατάκι που ή μαμά σου έχει κύριο ένα πρωθυπουργό, να συναναστρέφεται με τα γατιά των μπαλωματιών.

— Ναί, αλλά ο 'Αγκοράς ανετράφη στο σπίτι ενός λοχαγού... Μού έχει διηγηθήτης δυστυχίες της οικογενείας του... Κάποτε ο πατέρας του έριξε ολόκληρη πυραμίδα πιάτων, ενώ κυνηγούσ' ένα ποντίκι... και ολόκληρη την οικογένεια την έδιωξαν, και είνε ευτύχημα που τον ήυρεν ο καλός αυτός παπουτσιός.

— Ναί! δεν μπορεί κανείς να εκλέξη τον κύριό του, 'μπορεί όμως τους φίλους του.

— Είνε τόσο νόστιμος ο 'Αγκοράς.

— Μέ ανησυχεί πολύ το ότι ποτέ αυτός δεν παίζει καλά παιχνίδια.

— 'Α όλα κι' όλα, με μένα είνε πολύ ευγενής... πολύ καλός.

— Να ίδουμε ως ποτέ θα είνε τέτοιος... 'Ελα τώρα, πήγαινε στον έμπορο να πάρης φιλικά.

— 'Αμέσως, μαμά! Β'.
'Αλλά δυστυχώς, το κατάστημα όπου έπρεπε να υπάγη δεν απέχε πολύ από το σπίτι του 'Αγκορά. Και ο 'Ασπρούλης, χωρίς να σκεφθή καν τα

«Θά τους βάζης, σ' εκείνο το βάζο!..»

λόγια της μαμάς του, πήγε άμέσως και τον ήυρε.

— Μπα! ήλθες; είπεν εκείνος. Νόμιζα ότι δεν θά ήρχεσο σήμερα. 'Αργήσες.

— 'Η μαμά έχει επισκέψεις, είπε χωρίς να διστάση το ψευτάκι, και εγώ έβγαλα το δίσκο να τους τρατάρω. Γί' αυτό άργησα.

— Σε συγχωρώ, και για να σου τό άποδείξω, έχω κάτι να σου χαρίσω.

— 'Αλήθεια; είπεν ο 'Ασπρούλης ένθουσιασμένος.

— Μήπως δεν με πιστεύεις;

— Πώς δεν σάς πιστεύω, κύριε 'Αγκορά! έπικεσε να 'πή ο 'Ασπρούλης.

— Πολύ ώραϊα! Μόνον που δεν θά σου δώσω το δώρον μου, καρ' άφού με υπηρετήσης εις ένα ζήτημα ύψιστης σπουδαιότητος.

— Τι να της ψήσω, κύριε 'Αγκορά;

— Τι λές; Τι είπες;

— Δεν μου είπετε «ή ψω' της»... και δεν ξέρω τί πάρα κάτω;

— 'Όποτε κάνεις και λογοπαίγνια...

— Βέβαια! και όταν παίζω με το άλογάκι μου, κάνω και άλογοπαίγνια...

«'Εδώ έχω τους περισσότερους...»

— 'Ας 'πώ καλαμπούρια για να μη παίζης πάλι με τας λέξεις.

— Πώς είπατε; καλαμπούρια; όλοι οί γάτοι ξέρουν και κάνουν.

— 'Ο 'Αγκοράς έκανε κίνημα άνυπομονησίας.

— Φαντάσου, είμαι γεμάτος φύλλους!

— Κακόμοιρε!

— Ναί! είνε άνυπόφορο! 'Αλλ' επειδή ξέρω ότι έχεις καλή καρδιά, έσκέφθην ότι ποτέ δεν θά ήρνεϊσο να μου βγάλης ένα-ένα τα παράσιτα αυτά ζωύφια... Θά τους βάζης σε 'κεινο το βάζο.

— Θά τους βάζω σ' εκείνο το βάζο.

— ...που είνε σκεπασμένο με χαρτί και έχει μόνο μιά τρυπίτσα στη μέση. Μπα! στραβώνεις τη μούρη σου; Μή σκάς, λέγε μου και έχω πολ-

«'Εξακολουθεί τώρα στην κοιλιά...»

λους που θά με παρακαλούσαν να με υποχρεώσουν. 'Αν δεν θέλεις, δεν βιάζει κανείς. 'Αλλά για σκέψου το δώρον...

— 'Ο 'Ασπρούλης σκέφθηκε, ότι κατεχράτο ο 'Αγκοράς την φίλια του.

— 'Αλλά το δώρον;

— Είμ' έτοιμος! είπε.

— Τόξερρα, ότι είσαι πιστός φίλος! 'Εμπρός! 'Αμ' έπος, άμ έργον. Νά, αρχίσε απ' έδω, είπε ενώ σήκωνε τ' άριστερό του ποδαράκι. 'Εδώ έχει τους περισσότερους... Τους βλέπεις;

— 'Ό τί ψιλ' ο που είνε το πόδι σας, είπεν ο 'Ασπρούλης με είρωνείαν, θαυμάζων το πάχος του ποδός του φίλου του.

— 'Ελα, εμπρός!

— Μόνο αυτό δεν έπίστευα, έσκέπτετο ο 'Ασπρούλης, ότι από κυνηγός των ποντικών, θά γίνω και των φύλλων! 'Αλλά, βλέπεις, φύλλω σε ή δουλειά μας!

— 'Εξακολουθεί τώρα στην κοιλιά!

— 'Αμα ο 'Αγκοράς έσηκώθη και ο 'Ασπρούλης είδε το πλήθος των φύλλων, δεν μπόρεσε να μη ψιθυρήση ένα διστιχο της μαμάς του για τους ποντικούς... 'Αχ Θεέ μου! Τι πολλοί!

— Τι φρεμμένοι! Τι χονδροί!

— 'Ελα τώρα στο κεφάλι. Πρόσεχε διότι είμαι πολύ ευαίσθητος.

— 'Αρχίσαν να τον πιάνουν τα νευρά του τον 'Ασπρούλη. Και που ήταν ακόμη! Είχε την πελωρίαν ούρα του 'Αγκορά. Τέλος πάντων ήλθε κι' αυτής ή σειρά, και ο τελευταίος φύλλος μπήκε στο βάζο. ('Επεται το τέλος)

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

«'Ελα! τώρα στο κεφάλι! Πρόσεχε γιατί είμαι πολύ ευαίσθητος!»

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— 'Ο κύριος Τάυλορ, αν δεν άπατώμαι, είπε, πλησιάζων τον άξιωματικών.

— Μάλιστα.

— 'Εχω να σάς πώ δυό λόγια... κάτι τι πολύ σπουδαϊόν κ' εμπιστευτικόν, έξηκολούθησεν ο φίλος μας, κωτάζων ολόγυρα τους πόλισημαν.

— 'Ο άρχιστυνόμος τον έτράβηξε μακράν από τους άλλους και τώ είπε:

— Σάς άκούω.

— Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο, απεκρίθη ο Μωρίς Ζιλλάρ, αυτόν που πηγαινει μπροστά' είνε της συμμορίας του Σκυλοκεφάλου, τον ξέρω.

— Μ' ένα σφύριγμα μόνον, οί πόλισημαν ένόησαν' και πριν προεθάση να κάμη την ελαχίτην αντίστασιν, ο Τζέιμς κατεβίβασθη από το άλογον κ' έδέθη γερά.

— Κι' ο άλλος; ήρώτησεν ο Τάυλορ, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— 'Ο άλλος είνε ο άβλαβέστερος άνθρωπος του κόσμου' ο γιατρός του γειτονικού χωριού.

— Και σεις; ποίος είσθε σεις;

— 'Εγώ... είμαι ο Μωρίς Ζιλλάρ!

— 'Ο Μωρίς Ζιλλάρ, επανέλαβεν ο Τάυλορ, ατενίζων τον νεαρόν ντέτεκτιβ. Μπορεί όμως να είσθε και ο «Ρ», ο δραπέτης των Κεντριλών Φυλακών. Σάς συλλαμβάνω!

— Μιά στιγμή! έψιθύρισεν ο Μωρίς εις το αυτί του άρχιστυνόμου' πριν με συλλάβετε, έξασφαλίσατε την σύλληψιν του Σκυλοκεφάλου και του Ράλε, του λεγομένου Βασιλέως των Μεταμορφωτών. 'Εγώ μρω να σάς δώσω μεγάλη βοήθεια 'ς αυτό.

— 'Όραϊα βοήθεια θά μου δώσετε! είπε γελών σαρκαστικώς, ο κ. Ουίλλιαμ Τάυλορ. Είσθε συνένοχος των, συνέταιρος, και θέλετε να με γελάσετε, για να τους δώσετε βέβαια καιρό να δραπετεύσουν. 'Αλλά του κάκου. 'Ολοι αί έξοδοι επιτηρούνται και ο Σκυλοκέφαλος δεν μπορεί να μάς γλυτώση. 'Όσο για σάς, αν κάμετε το παραμικρό κίνημα να φύγετε, πυροβολώ!

— Και ταυτα λέγων, ο Τάυλορ έσκόπευε τον Μωρίς Ζιλλάρ με το στρατιωτικόν του ρεβόλβερ.

— 'Ο νεαρός ντέτεκτιβ δεν εταράχθη διόλου. 'Εσκυψε μόνον προς τον άξιωματικόν και, ως να μην είχε άκούση την άπειλήν του, έξηκολούθησε με την ήρεμον φωνήν του:

— 'Ο μαρκήσιος Δερινύ και ο 'Αμερικανός είνε στα χέρια του Σίμωνος. Τους έχει κλεισμένους και τους δυό 'ς εκείνην τή βίβλια. 'Ηλθα έδω μόνο και

μόνο για να τους έλευθερώσω. Μή μ' έμποδίσετε να έξακολουθήσω εκείνο που άρχισα.

— Δεν περνούν αυτά! απεκρίθη ο Τάυλορ. Είσθε από τή συμμορία και σάς κρατώ αιχμάλωτό μου.

— Μα εγώ σάς έπλησίασα αυθορμητώς με τή θέλησί μου, για να σάς καταγγείλω τον άνθρωπο που συνοδεύει τον γιατρό. Δεν έχω άλλο σκοπό, παρά να σάς βοηθήσω στη σύλληψιν του Σκυλοκεφάλου, γιατί γνωρίζω τα κατατόπια της βίβλιας. Ξέρω σε ποιό δωμάτιο είνε φυλακισμένοι οί δυό τζέντλεμαν, είδα την παγίδα που σάς έστησε ο Σίμων.

— 'Αντι άπαντήσεως, ο Τάυλορ ύψωσε τους ώμους και έφερεν εις τα χείλην του μίαν σφυρίκτραν, διά να είδοποιήση τους πόλισημαν, ότι έπρεπε να συλλάβουν τον Μωρίς.

— 'Αλλ' ο νεαρός ντέτεκτιβ είδε το κίνημα του άρχιστυνόμου και με άπεγνωσμένον πηδύμα, έρρίθη εις την τάφρον, ή όποια έχώριζε το δρόμον από τα χωράρια' και πριν ή ο Τάυλορ συνέλθη, από την εκπλήξιν του, έγεινεν άφαντος.

— Κακούργε! έψιθύρισεν ο Τάυλορ' θά μου τό πληρώσης αυτό! 'Ενοια σου και δεν με κοροϊδεύουν έμένα χάρισμα!...

— 'Εν τούτοις, από υπερήφανεϊαν, από περιφιλαντίαν, δεν είπε λέξιν εις τους συντρόφους του διά το πάθημά του και, όλίγας στιγμάς άργότερα, μαζί με τον άστυνόμον του Ουεστμίστερ, εισεχώρει εις την κατοικίαν του Σκυλοκεφάλου.

— Σιγή θανάτου έβασίλευεν εις όλην εκείνην τήν βίβλιαν. Ούτε ένα εώς, ούτε ένας κρότος. Σιγή, σκότος και μυστήριον. Οί δυό άστυνόμοι έπροχώρουν ψηλαφητεί, με τον εϊβον ότι από στιγμής εις στιγμήν ήμπορούσε νακούσθη ένας πυροβολισμός και μία σφαίρα να τούς κτυπήση κατάστηθα...

— 'Ο Ουίλλιαμ Τάυλορ, με το δάκτυλον εις τήν σκανδάλην του ρεβόλβερ, έψιθύριζεν εις το αυτί του συντρόφου του:

(«'Επεται συνέχεια») Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΠΛΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

— 'Ω! να ήμουνα το φύσημα ενός Μπατη Τής βάρκας το πανάκι όταν φουσκώνει!.. 'Ω! μιάς βαρκούλας να ήμουν το τιμόνι. Να χάιδευα το κήμα σου κομμάτι,

Πατριδα μου χρυσή!.. Πάντα γιομάτη θάνε ή ψυχή μου ένθύμησε, που μόνη. Που μόνη έού της χάριζες, κ' οί χρόνοι. 'Όσο αν ισογροδιαβαίνουνε τρεχάτοι,

Ποτέ τους δε θά σβύσουνε ούτε μία!... 'Ω! να ήμουνα ένα τόσο συννεφάκι. Τή μικρούλα ν' άγγάτευα πλατεία

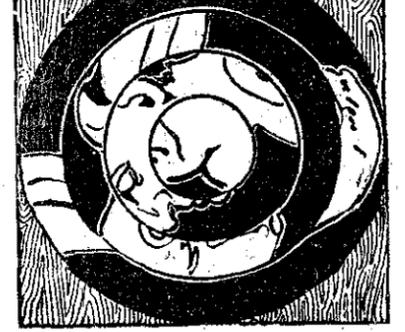
Που βρίσκουνται το πρώτο μου σπιτάκι. Κεί πομπάεια τα πρώτα μου παιχνίδια... Τα χρόνια ώ! να ξανάρχονταν τα ίδια!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «'Οδηγόν Συνδρομητού» Κεφ. ΙΒ']

α) Ξυναρμαλόγρησις εϊκόνομος

Θά αντιγράψετε αυτό το σχήμα, θά κόψετε τα τέσσαρα κυκλικά τεμάχια, από τα όποια άποτελείται, και θά τα περιστρέψετε ούτω πώς, ώστε να συνδυασθούν τα λευκά των μέρη και να σχηματίσετε την προτομήν ενός άρχαίου Ρωμαίου.

β) Παίγνιον

'Εστάλη υπό της Αυτοκρατείας του Βυζαντίου

Table with letters MA, BA, KA, BAP, ΛΩ, ΓΟΣ, ΣΑ, ΔΡΙ, Α, ΔΕΝ, ΡΑ, ΤΙ, ΔΙΕ, ΚΕ, ΣΑ, ΝΗ, ΤΗ

Να συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αὐται, ώστε ν' άποτελεσθούν τα όνόματα πέντε πόλεων τής 'Ισπανίας.

γ) Στίχος

'Εστάλη υπό Χρυσής Α. Σίσινη

Table with letters X, L, I, L, X, L, I, I, L, X, X, L, I, I, L, X, X, L, L, X, X, L, X

δ) Διά τους Γαλλομαδεΐς

'Επιγραφή

'Εστάλη υπό Κωνστ. Α. 'Αναγνωστοπούλου

Table with letters E, E, F, I, N, R, L, L, I, I, T, I, V, O, U, E, S, E, B, A, R, E, L

Νάναγνωσθή έδώ μία γαλλική παροιμία και να εύρεθή ή αντίστοιχος ελληνική.

Ρύσεις τοῦ 20οῦ φύλλου

α.) 'Οκτώ φάρια, διότι ο αριθμός 8 σχηματίζεται κοντά στα πόδια του φαρᾶ, από τα χέρια της οχθης.—β.) 'Αροάνια, Κυλλήνη, Φολόη, Έρύμανθος.—Le sage est lui-même l'artisan de sa fortune.

